

Ivo
Svetina

Rimanje jekla in besed

Jeklo, jeklo iz zlata, rož, rubinov, snega in čiste luči,
 jeklo, si kot čas, zveniš, bremzaš z ognjem, besno kot
 Medejina jeza, ko v njenem naročju strižeš pobarvane
 otroke, belo, jeklo, kot zobje slike, rasem v tebi konjski
 rep, grem navzgor v piramidi Alžirkine vodne pipe,
 jeklo, na robu temnega gozda neguješ svoje bujno telo,
 jeklo telovadec, brušeno šesterokotno oko v cevkah, ki
 vodijo v s sukancem prepredeno okno nežnega perila,
 rdečih uhanov, rdečih rjuh, rdečih nogavic, rdečih uzd,
 rdečih brad, rdečih kopit, rdečih reči, stopnice v tebi,
 povečevalno steklo si, jeklo, počesano krzno tvoje kože
 pošilja znake v večnost, si, jeklo, turška voda, polna od
 dobrote drhtečih rib, sin, jeklo, sin, slikam tvoje sanje,
 sladki, sladki konjak, milina Ingresovega akta, luč makedonska,
 rimanje srebra in otrok, jeklo, tanko pero, s katerim pišem
 ljubezen, cvetlica, kocka, ki se odpiraš lučka, božajoča pesem,
 prihajajoča z Dantejeve barke, jeklo, Beatrice.

Jeklo, o, bili so oktobri, bili so, jeklo, tvoji oktobri,
 ko si bilo še v rokah ko kvas, pridno in mehko za oblike,
 snovi, okuse, širokoboka ladja, zleknjeno ko odaliska, jeklo,
 mehka dojka, igrajoča na mandolino, globoko ko fes, lazuritna
 svila haremskih sten, jeklo, obračaš se, vrtiš se ko zrcalo,

jeklo, greš navzgor, strašno si, močnejše od črnih psov, norih in dolgih ko vlaki, jeklo, samo si, samo ko Gilgameš škrlatnih las, samo ko jeza jezika, ki se meri z lepoto svetlobe; kamni, kamni, padajte v jeklo, padajte v njegovo mrtvo Afriko, vzpenjajočo se iz valov Kleopatrinega morja, jeklo, blágo in utrujeno.

Oj jeklo jekleno, v tebi je sijajno življenje! burja barv se sinja baletka vrti vrtavka na labodjem vratu tvojih bratov. Sik, sik delaš, jeklo, ko ne spiš, lik, lik, ko se kališ, se potiš, topiš ko med in telo zapeljuješ prestrašeno otroško kri, sik, sik, jeklo jekleno; poljubljam te tam, kjer si se napelo ko senca, režem te, pijem te, jeklo jekleno, s teboj pivnam vino, ki curlja iz ogledala, v meni si, jeklo, strašna riba.

Jek, jek, jekleno, chiaroscuro, si kot čas, zveniš, bremzaš z ognjem, Turčija je tvoja mati, sik, sik, jeklo jekleno, jezik najjasnejših besed, maternica abecede, jeklo jekleno, slovnica, srebrna lisica.

Jeklo, steklo, silen lik, ti si ječa in visoki stil, ljubkujem te ko ženski glas; ko te ni, delaš: sik, sik, ko spiš, delaš: lik, lik; oj jeklo stekleno, epitet ornans moje ljubezni, ki jo je odnesel tvoj lik, lesk, sik; jeklo, redkeje od zraka, žgoče ko žganje, višje v zori, gladkeje ko zima.

Jeklo stekleno, steklo jekleno, oddajaš glasbo, ki širi prostor, ga razsvetljuje, briše njegove svilene črte, ko roka železen znoj čudežnih živali zgoraj v barvah, v skorji elektrike, trepetajoče glasilke našminkane pticerože.

Jeklo, sezidano iz drobtinic severnega vetra, zvezano po načrtih križa, zašiljeno ko ogrlica črne mačke, ki se me dotakneš, jeklo, dotakneš ko črna mucka, črna črna tačka si, jeklo, izza zavese in segretega zraka se steguješ k meni, črn črn gobček si, jeklo, tisoč skrivnosti je skritih za tvojo črno črno dlako, muca, jeklo stekleno, luščiš se in iz tebe gleda luč, kost, lasje, speti v oči, oči spete v požar, požar spet v svet.

Astrahan si, jeklo, Astrahan, plav in bel ob Volgi, Kavkaz med ošpičenimi svinčniki, postrojenimi za noč, pripravljenimi za

pogovore s spečo snovjo Lermontovih pesmi. Sikaš, jeklo, slišim te, čeprav si glavnik pod arabskim obokom, tulipan na porcelanu sikaš, jeklo, prasketaš ko otrok v igri, napenjaš mišice, jeklo, najbolj erotična kovina si, jeklo, zvito ko boki, mehko, prozorno, v gubah, v pravem kotu, tam, kjer se lomiš, se znojiš, pod bluzo azurja, ojačuješ glasove, ki gredo skoz tebe in si žlica, s katero pijem rum, jeklo; sigaš, jeklo, sigaš, ko te stiskam kot limono; škatlica snega si.

Dolgi dolgi lasje se vijejo iz tvojega geometrijskega obraza, jeklo, dolge dolge trepalnice imaš, sikaš ko lik modrasa, zviti v moder turban. Jeklo, si rimanje snega in srn, barvitejše kot film, kožuh avionov; tvoji sinovi, jeklo, so živali, opice, orli, psi, ribe, pa čeprav brez perja, kril, kljunov, tac, griv, so rdeče arare, prisotne v tebi, ko se kalijo emblemi sveta.

Jeklo, steklo stekleno, jekleno, ti si moja najstarejša sestra, ti si moja najvišja sestra, ti si moja najlepša sestra, obdana z otroki, v miru goreča hrana ozdravljenja, tišina, si potok skoz srce, pot, ki razmikaš bolečino, jeklo, najmlajši brat Karamazov.

Čistim te, jeklo, poliram, v globino te drgnem!
Stabat mater dolorosa, juxta crucem lacrimosa, jeklo, ležiš poleg mene, da ne morem spati, ležiš na meni, da jokam v telesu ljubezni, avstralska noč tabori v tebi, ob tvoji sneženi reki, da pojem pobarvan ptič, v votlih deblih evkaliptov skrit hudič, ljubica Rajmonda Lulla, ki mi po toliko letih hrepenjenja in iskanja, brez besed razpreš svojo lahno obleko in mi pokažeš prsi, prsi, ki sem se jih tisočletja želel dotakniti, prsi, že vse nagnite od kužne bolezni. Jeklo!

Jeklo stekleno, steklo jekleno, golo, v plavih svilenih rokavicah, ovito v srebrno volčjo dlako, rasteš v emblemu samote, zamišljeno, dimnato, divje razčesano, rasteš v emblemu samote, v celico beline. In jaz sem samo kapljica na tvoji sijajni sliki.

V tisoč verzih se rodiš v besedi, jeklo, odmev sveta, odlepiš se od mene, ritem, in zadišiš kot barva razklanega lesa v decembru; v hipu sem sam in droban kot fin Aleixandrov verz, visok od kisika, ki razsvetljuje hiše, rastline in ljudi. Jeklo, pognalo si iz najvišje ljubezni in rasteš v beli skromnosti, kajti moje

srce bruha od moči, od neba, ki se ga je v hipu molčeče zbranosti, posvečene prihodu besede, nebo dotaknilo, srce, kragulj se spustilo med griče rose, med tanke potke, izrisane v etru, po katerih lete zaljubljene čebele, z afrodiziakom medenih cvetov zastrupljene; oj, jeklo, sijajni emblem socializma, obuto v zmagovite zastave, mastno od črne tekoče prsti, vrelec moči, starejše od vstajenja, modrejše od naslovne strani moje knjige.

Jeklo, si moj oče, nežno kot pero, s katerim rišem besede, neustavljivo čredo, deročo v moje oči, usta, dlani, žuljave od norosti, naraščajoče z valovi titanskega morja, pljuskajočega v mojo posteljo, kjer ležim nebogljen igrača gorečega telesa; vse hujše si, jeklo, silen lik, sikaš, pihaš, visoki stil, potrgalo si uzde latinskega jezika, negovanega z rimami in ritmi himen; jeklo, lik apokalipse, v tvojih votlinah gledam smrt tisočerih partizanov, v ledu kovanih pod obokom, v katerem se jim stopala okrasijo z zlatom; jeklo, steklo, tiha kocka, polepljena z drobnimi cunjami daljnih dežel, ki jih gradim za tisočletja svetlobe. Otroški korak si, jeklo, trenutek po tem, ko popusti bolečina, gladkejša od tvoje zlobne površine, za milimeter leska globoke, sinje za zlato črko njenega imena, jeklo, beseda gotove smrti!

Jeklo, dekliške lepote, kličem te, jeklo,
da te pójem, da te pišem, jeklo, rojeno si!